

Проповед 279

Освобождение

Прочит: Лука 13, 10 - 17

Скъпи братя и сестри,

В живота си на тази земя ние често се сблъскваме с ограничения. Ограничени сме от закономерностите в този свят, от възможностите на телата си, от мечтите и възжеланията си. Понякога сме ограничени и от болести, страдания и недъзи. Ние се раждаме и живеем в един ограничен свят с ограничени възможности. Често ние се ограничаваме сами. Това е факт, който всеки един човек установява, рано или късно. Ние живеем на лимита на възможностите си. В трудни времена най-често осъзнаваме колко сме слаби и колко трудно можем да се справим с всичко, което ни заобикаля. Всичко, което ни заобикаля, ни напомня за това колко сме ограничени, колко сме слаби, колко много се нуждаем от помощ, дори и само да преживеем живота си. Ужасно е да изпаднеш в нужда, ужасно е да си зависим. Тогава разбираш, че претенциите и изискванията, които си имал към другите и към себе си, са били и са несъстоятелни и без покритие. Ужасно е да си жаден. Когато човек е жаден, гърлото му гори и е като слепнало. В общия случай ние не знаем какво е да си наистина жаден - били сме много жадни, но никога до смърт; и все пак разбираме какво е да си жаден, осъзнаваме какво е да стигнеш до края на своите възможности. Ужасно е да си болен, дори и не толкова сериозно, просто да чувстваш слабост и болка, като при някой грип или настинка. Тогава лежим в леглата си и чувстваме своята собствена безпомощност. Тогава осъзнаваме границите на своите сили и разбираме своята слабост. Когато е болен, всеки човек осъзнава колко е ценно да си здрав; тогава всеки осъзнава колко е тежко да си зависим от грижите на другите. Тогава осъзнаваме своята ограниченост и слабост. Ужасно е да си прегърбен. През целия си живот да гледаш само надолу, да гледаш хората само отдолу нагоре, всеки да те гледа отвисоко, да имаш този недъг и, както често се е случвало в древния Израел, всеки да те смята за проклет и отхвърлен от Бога. Ужасно е да си физически ограничен, тогава реално осъзнаваш границите на собствените си възможности. Ужасно е да си духовно ограничен, да живееш на ръба на своите възможности, да живееш ограничен от страховете и депресиите си, да живееш без да имаш надежда, да живееш, чувствайки, че си отхвърлен от всички хора на земята, да живееш със страх от утрешния ден. Такива хора има много днес - хора, които живеят на ръба на своите възможности, хора, които се чувстват изоставени и самотни, хора, за които по човешките разбирания и закони няма никакъв шанс в този живот. За една такава жена ни говори днешната история.

1. Жената от евангелието на Лука. В днешния пасаж Лука ни разказва за една жена, която имаше сериозен проблем. Цели 18 години беше немоцна. Ние изпитваме затруднение, дори ако сме слаби само за ден, а тази жена беше слаба цели 18 години - ден след ден, седмица след седмица, месец след месец, година след година. Тази жена чувстваше слабост, живееше прегърбена, хората я гледаха прегърбена, с насмешка поради недъга и, и отвисоко. Важно е да отбележим няколко детайли за тази жена. Първото, което прави впечатление, е че тази жена е прегърбена не поради физическа немощ, а поради действието на Сатана: **“една жена, която имаше дух, който ѝ беше**

причинявал немощ за осемнадесет години; тя беше сгърбена и не можеше никак да се изправи.” Произходът на нейното заболяване беше от Сатана - имаше един лош дух, който я държеше в това ужасно състояние; тя беше не само прегърбена, но се чувстваше и слаба, както физически, така и духовно. Духът я поддържаше в това лошо състояние и изход не можеше да се намери. Никак не е напразна констатацията на Лука, че тази жена не можеше да се изправи. Тя не можеше да се справи със собствени усилия. Лука добавя думата “никак”. Тази жена нямаше шанс да се справи, нито физически, нито духовно. Тя беше определена да бъде аутсайдер през целия си живот. Второто, което също е важно да отбележим, е че тази жена осъзнаваше своята нужда от помощ и търсеше такава. Ние можем ясно да го видим в текста. Тази жена беше в синагогата, вярваше че може да бъде спасена, вярваше, че има изходен път за нея. Вероятно тя не идваше отскоро, вероятно беше там събота след събота, година след година. И така, вероятно, цели 18 години. Важно е да знаем, че дори и да не вижда изходен път, човек никога не бива да престава да се надява. Жената от днешната история се надяваше и очакваше изцелението си, въпреки немощта си. На трето място, когато жената видя шанс да бъде изцелена, не се поколеба, а стана и отиде при Исус, и беше изцелена. Нека да запомним тези три неща, които се отнасят за тази жена – първо, тя беше подтисната и държана в немощ от сатана; второ, тя съзнаваше нуждата си от помощ, съзнаваше, че не може да се избави сама; и на трето място, беше готова да получи помощ, ако някой и предложеше.

2. Изцелението. Жената, която евангелието на Лука ни описва, искаше да получи изцеление и като че ли можеше да получи изцеление по два начина. Първият начин, както може би тя самата се надяваше, беше чрез началника на синагогата. Вероятно този началник беше най-ученият човек наоколо. Той беше фарисей - този, който знаеше правилата; той можеше да определи кой и кога може да бъде изцелен. Началникът на синагогата беше факторът тук. Ако кажеше, щеше да има изцеления, ако не, нямаше. За него логиката беше пределно ясна – като при всеки човек. Има си правила и те трябва да се изпълняват: ***“Има шест дни, в които трябва да се работи; в тях идвайте и се изцелявайте, а не в съботен ден.”*** Това беше логиката на началника на синагогата. Хората си бяха създали правила и искаха да си ги изпълняват. С правилата си бяха превърнали Бога в палач, който очаква само някой да съгреши, за да го накаже. Бог работи само през седмицата, съботата е ден за почивка; ако в този ден се случи нещо добро, то не е от Бога. Така фарисеите, както и този началник на синагогата, изкривяваха образа на Бога. Вторият начин на изцеление, който съществуваше като възможност, беше от Исус Христос. Исус Христос не се съобразяваше с човешките правила. За него беше важно човешкото сърце. Когато Спасителят виждаше човешката болка, не можеше да подмине човека, а искаше да му помогне. Това може само да ни покаже какво е отношението на Бога към нас. Бог не гледа на нас като на параграфи от законите, които съществуват. Бог ни гледа като човешки същества, които страдат под подтисничеството на дявола. Така и в онзи ден Исус погледна в синагогата тази жена. Той видя страданието и, видя тежкия и живот, видя злия дух, който я мъчеше, видя и всички онези 18 години, в които беше страдала. Видя, обаче, и вярата, и надеждата и. Тогава реши да я изцели. За Исус беше и е важно човешкото сърце, не правилата на хората; знаеше, че за това освобождение си струваше да наруши правилата на хората: ***“А Исус, като я видя, повика я и ѝ каза: Жено, освободена си от твоята немощ. И положи ръце на нея; и начаса тя се изправи и славеше Бога.”*** Исус видя тази, която никой не виждаше, и я изцели. Често целта на нас, хората, е да изпълним правилата, които сами сме си създали. Целта на Бога е да освобождава хората от властта на Сатана. Чрез жертвата си на Голгота, Той има силата и правото да го направи. Важно е да видим какъв е резултатът от действията на началника на синагогата, както и от тези на Исус. Когато Исус изцели

жената, резултатът беше прослава на Бога; когато началникът на синагогата се намеси, резултатът беше: **“А началникът на синагогата, като негодуваше...”** – тук имаше негодувание и омраза. Там където Бог действа, резултатът е винаги прослава на Неговото име.

3. Излезте от схемата си. С това изцеление Исус ни приканва да излезем от стереотипа, в който живеем. *Когато синът пораснал, бащата му рекъл: Сине, не всички се раждаме с криле, но мисля, че ще е жалко само да ходиш, щом добрият Господ ти е дал крила. Но аз не знам да летя - отвърнал синът. Така е – казал бащата. И когато вървели, стигнали до ръба на една планинска пропаст. Виждаш ли, сине, когато поискаш да летиш, трябва да дойдеш тук, да си поемеш дъх, подскочи и тогава ще полетиш. Синът се поколебал. Ами ако падна? И да паднеш, няма да се пребиеш. Само ще се поожулиш и ще станеш по-силен за следващия опит – отвърнал бащата. Синът отишъл в селото си, за да се види с приятелите и другарите си, с които вървял рамо до рамо в живота. Най-тесногърдите му рекли: Да не си луд? За какво ти е? Баща ти е нещо откачил... Защо ти е да летиш? Зарежи тези глупости! На кого му е притрябвало да лети? Най-добрите му приятели го посъветвали: Ами ако е вярно? Не е ли опасно? Защо не започнеш постепенно? Опитай се да се хвърлиш от някоя стълба или от клоните на някое дърво. Но... от върха? Момчето послушало съвета на тези, които го обичали. Покатерил се на едно дърво и като събрал сили, скочил. Разперил криле, размахал ги със всички сили във въздуха, но за съжаление паднал на земята. С голяма щипка отишъл при баща си. Ти ме излъга! Не мога да летя! Опитах и виж как се ударих, не съм като теб, моите крила са само за красота. Сине – отвърнал бащата. – За да полетиш ти е нужно пространство да размахаш криле, то е като да скочиш с парашут – трябва ти височина. За да полетиш, трябва да си готов да рискуваш. Ако не искаш, може би е по-добре да се примириш завинаги и да продължиш да ходиш. Ако се подчиняваме на правилата, които сами сме създали или други са създали за нас, то ние никога няма да успеем. Ние трябва да излезем от схемата, която ние като човеци сме създали, и да вървим по Божия път. Бог казва (Исаия 55, 8 - 9): **“Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища - като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли - от вашите помисли.”** Бог мисли по друг начин. Далеч е от нашата дребнавост и слабост. И това е особено видно от тази история и реакцията на началника на синагогата. Той се разгневи на Исус, че изцели страдащата от 18 години жена, движейки се в собствените си правила и собствената си схема. Така той слушаше правилата си, а не сърцето си. За него бе важно изпълнението на мъртви закони, а не грижата за отделния човек. Точно затова Исус му казва: **“Лицемери! В събота не отвързва ли всеки един от вас вола или осела си от яслите и не го ли завежда да го напои?”** Всеки е свикнал да се грижи за себе си. Обикновено, когато човек съди себе си и другите, мери по-различен начин. Грижата за себе си и за имуществото ти не бива да е по-голяма от грижата за тези, които се нуждаят от помощ. Ако ние мерим със закона и правилата себе си и другите по различен начин, значи вече сме сгрешили. Бог иска ние да слушаме сърцата си и да Му служим, проявявайки милост. Не става въпрос за изпълнението на правила и наредби, а за изпълнението на Божията воля. Не е никак случайно и това, което Исус казва: **“А тази Авраамова дъщеря, която Сатана е държал цели осемнадесет години, не трябваше ли да бъде развързана от тази връзка в съботен ден?”** Тази жена е Авраамова дъщеря – тя е наследник по вяра на Авраам. Щом тя има вярата, за да бъде изцелена, щом е готова да следва Бога, щом иска да бъде освободена от връзките на греха и на Сатана, Бог иска да и покаже милост. Това е въпрос на вяра, а не на човешко разрешение или правила. Ако*

имаш вяра, можеш да бъдеш изцелен. Бог благоволява във всички онези, които вярват в Него и Го следват, които са с отворени сърца към Него. Пасажът завършва с думите: **“И като каза това, всичките Му противници бяха посрамени и цялото множество се радваше за всички славни дела, които се вършиха от Него.”** Там, където Бог работи, няма омраза или завист – има свобода и нов живот, за прослава на Божието име. Време е и ние да излезем от схемата, в която живеем живота си, да престанем да се подчиняваме на правила и закони, които сами сме си измислили, и да насочим погледа си с вяра към Бога, за да бъдем изцелени от всичко онова, което ни разделя от Бога. Тогава животът ни ще бъде за прослава на Неговото име. Единственото, което се иска от нас, е да бъдем Авраамови деца, да вярваме в силата на Божието действие и в обещанията на Бога. Бог казва: **“Никога няма да те оставя и никога няма да те забравя.”** Бог ни обича и това е гаранция за всичко, което прави за нас. Излезте от схемата в която живеете, и бъдете Авраамови деца, наследници по обещание, наследници с вяра в Исус Христос.

4. Нашите връзки. Струва си да се спрем на още един въпрос. Кои са нещата, които са ни вързали далеч от Бога? Жената от евангелието на Лука беше вързана за 18 години от Сатана, докато не дойде денят на нейното освобождение. Има ли неща в живота ви, които ви карат да се чувствате така? Такива връзки, които ограничават хората, не са рядкост. Ние можем да ги видим всеки ден около нас. Много хора казват: **“С това няма да се справя никога.”** Или **“Другите се справят по-добре от мен с това, аз стоя на пътя им и само им преча”**. Или: **“Аз бих могъл да кажа нещо по въпроса, но по-добре да мълча.”** Или: **“Преди всичко беше по-добре, днес вече не е така, светът ще става все по-лош. Не мога да се доверя на когото и да било.”** Или: **“Моят живот не струва повече, празен е и трябва да успя да преживея някак дните си.”** Или: **“Бог не Се интересува от мене и всъщност има право. И аз не се интересувах дълго време от Него, не се учудвам че Той вече не Се интересува от мене.”** Много такива думи можем да чуем в този свят. Сатана е завързал хората с връзки и ги държи немощни и унижени. Насища живота им с недоволство, пълни главите им с мисли, обгражда ги с немощ. Такива хора са непродуктивни и животът им изглежда загубен, точно както животът на жената от синагогата. Има обаче надежда. Исус Христос е тук, за да освобождава. Даже и близките и познатите ви в хор да казват, че по тяхната човешка логика не може да има подобрение, че не това е начинът, че не можем да се избавим от тези връзки, не им вярвайте. Защото нашият Господ е тук и Той иска да ни освободи. Независимо колко дълго сме страдали, независимо колко много ни е тежало, независимо колко здраво завързани изглеждаме. Още пророк Исая пророкува за това (Исая 61, 1): **“Духът на Господа Йехова е на мене; защото Господ ме е помазал да благовествам на кротките, пратил ме е да превържа съкрушените сърца, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните;”** Бог е дошъл, за да освобождава, и има силата да го направи, независимо от всички човешки предразсъдъци и неверие. Бог ни кани сега. Ако има някой от вас, който се чувства вързан от Сатана в някаква област от живота си, ако се чувства слаб и неуверен, ако чувства, че не може да живее живота си свободно и е неуверен и слаб, тогава нека да остави Господ Исус да подейства, да Го допусне в сърцето си с вяра и надежда и тогава връзките ще паднат. Независимо колко отдавана е бил вързан, Господ ще го освободи и ще го направи способен да живее с надежда и сила за Него всеки ден. Бог ни дава силата да бъдем свободни. За да се освободим от връзките на този свят и Сатана, трябва да престанем да вярваме на многото си съветници, да престанем да се подчиняваме на човешки правила и да обърнем поглед към Спасителя. Той може да развърже всяка връзка. Бог ни призовава към свобода и ние трябва да сме готови да Го последваме. Дайте Му възможност да ви освободи, защото сме Авраамово потомство - чрез вярата си. Бъдете свободни. Амин.